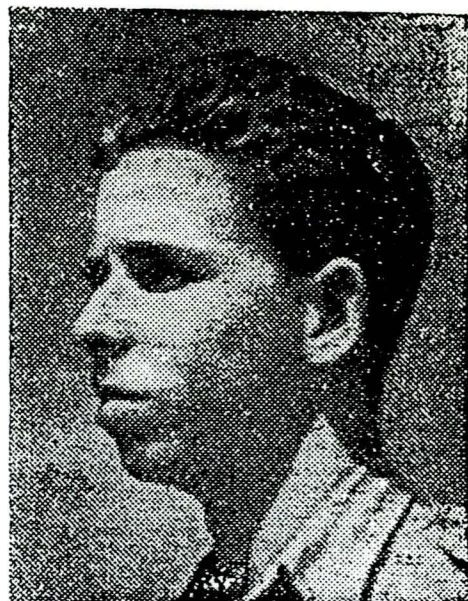

לוינזון נחום-זאב

בן יעקב ורבקה. נולד ב"ט באלול תרפ"ז (1927) בשכונת ימין-בשה בירושלים. בן למשפחה מיוחסת מן הישוב הישן, דור רביעי בארץ. חונך חינוך דתי ב"תלמוד-תורה" וב"ישיבה" ונשאר נאמן לחינוך זה עד יומו האחרון. בשנת 1946 נאלץ להפסיק לימודיו ולהתחיל בעבודה לעזרת המשפחה. עבד במלאכת הסריגה. עם פרוץ מלחמת-השחרור היה מראשוני המתיצבים

לשמירה בגזרת שייך-ג'ראח ו"בתי-מנדלבוים", ועם הקמת היחידה הדתית הראשונה בירושלים התגייס גיוס מלא. היחידה נשלחה לחזית מוצא-ארזה והוטלה עליה האחריות לשמירת המקום ולשיירות העוברות. נחום היה אץ לצאת לקרב ורבה היתה שמחתו בחזרו מהתקפה אחרי "שדפק" באויב. הצטיין באומץ-רוח ובקנאות, ולעתים נאלץ מפקדו להניאו מלצאת, פן לא יוכלו להתזירו כל עוד לא בא על סיפוקו המלא. השתתף בקרבות בצובה, הקסטל, בפעולת "נחשון", בשער-הגיא והגנת משלטיו. בגמר ההפוגה הראשונה חזרה היחידה ירושלימה והשתתפה ברוב הפעולות שנערכו בעיר בעשרת ימי הקרבות. נתמלא זעם בשמעו על נפילת "בתי-מנדלבוים", בהם שמר, ולא נרגע עד שכבשה יחידתו את הבית מידי האויב. פרשה חדשה בחייו החלה בהישלחו לקורס למכונות-יריה. הבית בו נולד היה הבסיס ליציאה לכיבוש העיר העתיקה. בו התפלל יחד עם היחידה תפילת מעריב בליל שבת, והוא יושב על ארגזי-הכדורים ורגלי ה"בזה" מורכבות על גבו. אחר-כך, בשעת הקרב על ארמון הנציב, החל פולט כדורים לכאות לעבר בסיסי האויב, אולם היחידה נאלצה לסגת. כמכונאי ידע כי גורל חבריו תלוי בו, ואף כי האויב גילה את מקום הימצאו ומטר כדורים ניתך עליו, נשאר בעמדה לחפות על הנסוגים ובהחזיקו את ה"בזה". פילח כדור את מוחו ב-17.8.1948. היה קבור בשייך-באדר א'. ב-30.8.1950 הועבר להר-הרצל בירושלים.